

Artikel 1

Artikel 2

Artikel 3

Artikel 4a,b,c

Artikel 5

Till Sp2d

Till startsidan

Kattes hemsida

Uppdaterad 06-08-23

Che Guevara

Texter

texterna ska besvaras med ledning av frågor som finns [här](#).

Artikel 1

Neutral?

<http://home.swipnet.se/~w-11466/che.htm>

Legenden om Che Guevara
av Magnus Eklund

Inledning

Om någon människa blivit en legend i modern tid så är det Che Guevara. Från tröjor och afficher tittar den skäggige revolutionären uppfordrande ned på mänskligheten och ger en rent messiansk framtoning där han i underläge förtvivlat kämpar för social och politisk rättvisa i det länge så sorgligt eftersatta Latinamerika.

I den politiska debatten hör man faktiskt sällan någon fördöma Guevara. Man kan fördöma Marx, man kan fördöma Lenin, man kan till och med fördöma Fidel Castro, men Che har på något sätt blivit tabu. I så gott som all litteratur om honom finns det något, kanske motvilligt, beundrande.

Legenden om Che Guevara

Ernesto Guevara de la Serna föddes den 14 juni 1928 i den stora staden Rosario i Argentina. Hans föräldrar, Ernesto Guevara Lynch och Celia de la Serna var av spansk-irländsk börd och tillhörde medelklassen. Politiskt sett var de relativt radikala vilket skulle påverka deras son. Redan tidigt visade det sig emellertid att han led svårt av astma och plågades av den smutsiga storstadsluften. Snart flyttade han och hans familj till bergsorten Alta Gracia nära Córdoba för den hälsosammare miljöns skull.

Trots sitt handikapp deltog han i många sporter och tyckte även om att läsa. Föräldrarna hade ett stort bibliotek som innehöll en hel del, ibland kontroversiella, böcker. Ernesto spenderade en stor del av sin tid där och det var där som han först gjorde bekantskap med Marx och Engels verk.

1947 började han, kanske delvis inspirerad av sina astmaproblem, studera medicin på universitetet i Buenos Aires. Han klarade sig rätt så bra men var en rastlös och äventyrlig person så precis innan han skulle ta studenten hösten 1951 avbröt han sina studier och gav sig tillsammans med en vän iväg på en motorcykeltur genom Sydamerika. De reste runt genom kontinenten, arbetade lite här och var och fick ibland även tillfälle att studera fängelserna inifrån. Guevara påverkades starkt av de sociala orättvisor han mötte och beslöt sig för att återvända till Argentina och fullgöra sina studier så att han skulle kunna arbeta som läkare på en leprakoloni i Venezuela.

Han läste snabbt färdigt sin kurs och tog examen i mars 1953 men begav sig inte till Venezuela utan till Bolivia där revolutionära gruvarbetare just hade tagit makten. Där hörde han genom vänner talas om överste Jacobo Arbenz Guzmáns demokratiskt valda regim i Guatemala. Där försökte man genomföra en social revolution och hade lagt fram en genomgående och kontroversiell jordreform som hotade både inhemska och utländska landintressen. Detta var någonting som Guevara ville vara med om så han reste dit och fick arbete i Arbenz administration. Det var där som han fick sitt berömda smeknamn "Che". Det betyder i Argentina ungefär "hörru du" och han hade för vana att lägga in det ordet i var och varannan mening. Till slut började hans vänner kalla honom Che tillbaka och namnet fastnade.

Jordreformen mötte stark opposition, särskilt hos det amerikanska multinationella företaget United Fruit som var den största enskilda landägaren i Guatemala och periodvis nästan helt kontrollerat landets ekonomi. Företaget hade höga kontakter inom Förenta Staternas regering och visste vilka snören som skulle dras i. I maj 1954 invaderades landet av en av USA tränad och stödd rebellhär samtidigt som landets ledare stod handfallna eftersom militären inte ville ingripa till skydd för demokratin. Guevara försökte förgäves organisera ett folkförsvar i huvudstaden men misslyckades. När de reaktionära trupperna tagit makten gömde han sig på den argentinska ambassaden och lyckades efter ett par månader fly till Mexico.

Det var sannolikt händelserna i Guatemala som ledde till att Che Guevaras liv fick den revolutionära inriktning det fick. Han hade nu blivit övertygad om att USA skulle motsätta sig varje försök till genomgående sociala förändringar som kunde äventyra dess ekonomiska och politiska inflytande på kontinenten och skulle inte lägga fingrarna emellan när det gällde att slå ned sådana försök. Om några förändringar skulle vara möjliga så måste de ske genom revolution och inte genom fredliga demokratiska medel.

Guevara installerade sig i Mexico City och började praktisera som läkare. Där träffade han Hilda Gadea som han flyttade ihop med och de fick en dotter tillsammans. Det är osäkert om de verkligen var gifta. Någon gång under hösten 1955 började han sammanträffa med de revolutionära bröderna Fidel och Raúl Castro som gjort sig kända genom sitt motstånd mot den kubanske diktatorn Fulgencio Batista. Che gick med i deras grupp och de började planera en kubansk revolution. Efter en kort militär träning gick han, bröderna Castro och ett 80-tal gerillasoldater i december 1956 ombord på yachten Granma och satte kurs mot Kuba.

Männen gick iland i Orienteprovinserna men decimerades omedelbart i ett fruktansvärt slag. 15 överlevande, bland dem den skadade Che Guevara och Castrobröderna, tog sin tillflykt till bergskedjan Sierra Maestra och började omvandla sig till en liten gerillastyrka. Sakta men säkert vann man lokalbefolkningens förtroende och man kunde snart stärka sina led med rekryter därifrån. Vapen stal man från regeringsarmén och blev allt starkare och starkare. Guevara lyckades vinna Fidel Castros förtroende och blev utnämnd till major. Han fick befälet för en stor truppstyrka och ledde den till en enastående seger vid slaget vid Santa Clara mellan den 29 december 1958 och den 1 januari 1959. Batista förstod att hans timma var slagen som Kubas president och flydde under nyårsnatten. Några dagar senare kunde Guevaras segerrusiga soldater i triumf tåga in i Havanna.

Che blev genast utnämnd till kubansk medborgare av Castros nya regering och tillträdde i november 1959 som riksbankschef. Han tillhörde vänsterflygeln i Kubas nya ledarskikt och var sannolikt pådrivande i närmandet till Sovjetunionen. Under tiden på Kuba gifte han sig med Aleida March och fick fyra barn med henne, dock inte utan att sluta försörja Hilda Gadea. I februari 1961 blev han industriminister och gav sig på en industrialisering av landet.

Kuba var emellertid inte ett land som i det läget lämpade sig för industrialisering och det fanns varken

kurinande, kapital eller marknad för att det skulle löna sig. Guevaras närt centraltstyrda projekt blev ett fiasko som endast lyckades skapa ett tillfälligt nedfall i den inkomstbringande sockerproduktionen. Samtidigt verkade han för att Kuba mot Moskvas vilja skulle stödja revolutionära grupper i andra latinamerikanska länder. Han anklagade Sovjetunionen för att inte tillräckligt stödjade Kuba och för att ha övergivit tanken på en världsrevolution. I stället började han närma sig Kina. Che började bli en politisk börda för Castroregimen och 1965 blev han tvungen att lämna regeringen. I två år försvann han helt från den världspolitiska scenen och omvärlden hade ingen aning om vart han tagit vägen. Man spekulerade i om han blivit fängslad eller rent av avrättad. Nu i efterhand vet vi att han rest runt i världen och deltagit i olika gerillarörelser. Det är möjligt att han besökt Nordvietnam och diverse latinamerikanska länder men vi vet med säkerhet att han rest till dåvarande Kongo för att hjälpa till med att organisera Patrice Lumumba-bataljonen som kämpade mot den väststötta regeringen. Han blev dock inte särskilt imponerad av de kongolesiska gerillakämparna. I december 1966 reste han till Bolivia förklädd till uruguayansk affärsman. Gruvarbetarnas revolution 1952 hade ebbat ut och en regering av mer ordinarie latinamerikanskt snitt hade tagit makten. Guevara ville, som han sa, "skapa två, tre, många Vietnam" (Östling 1973:43). Kampen mot imperialismen skulle ske på flera fronter. Han hade för avsikt att med hjälp av en liten gerillastyrka ta makten i landet och använda dess territorium som bas för räder in i grannländerna, främst Guevaras eget hemland Argentina. Trots en del framgångar våren 1967 var kampen dödfödd. Lokalbefolkningen i området hade redan genom en jordreform 1953 fått det relativt bra och var ointresserade eller rent av fiendligt inställda till den av utlänningar dominerade gerillan. Det gick allt bättre för regeringstrupperna som tränades av amerikanska officerare samtidigt som moralen började sjunka hos rebellerna. Che Guevara, som börjat närma sig de fyrtio, fick allt större problem med sin astma och medicintillgången var inte den bästa i den bolivianska djungeln. Till en början hade projektet stötts av Kuba men när det började gå sämre tog Castro sin hand ifrån det. Guevaras telegram besvarades inte längre. Den 8 oktober 1967 omringades de få kvarvarande rebellerna av regeringsstyrkor och efter en eldstrid tillfångatogs Che. Han fördes till staden La Higuera där man försökte förhöra honom. Han lär ha slagit en berusad officer i ansiktet när denne försökte trakassera honom. Dagen därpå sköt man den tillfångatagne revolutionären, antagligen på order från högre ort.

Efterskrift

En av de större mysterierna om Guevaras person är var hans kropp ligger begravd. Hösten 1995 hävdade en före detta general i den bolivianska armén, Vargas Salinas, att han skulle finnas under ett flygfält i södra Bolivia nära staden Vallegrande. När president Gonzalo Sanchez de Lozada emellertid ville gräva upp honom och ge honom en riktig begravning som det bolivianska nationalhelgon han nu praktiskt taget blivit, tog dock generalen tillbaka sitt påstående. Det var efter hans död som legenden om Che började göra sitt intåg. När bilderna på Guevaras döda kropp utkablades ut över hela världen förvandlades han till något av ett sekulärt helgon för västerlandets ungdom. Han var mannen som inte nöjde sig med att bara verbalt fördöma de orättvisor han såg utan tog steget fullt ut och omsatte sina åsikter i handling. Även om hans ideal idag har omvärderats stod han för dem hela vägen ut och hade som den sanna idealisten massornas bästa för sina ögon. De socialistiska länderna hoppade snart på Guevaravägen och förvandlade honom, från att ha varit en nagel i ögat, till en lysande propagandasucce. Så skapades legenden om Che Guevara.

Litteraturförteckning

Guevara Ernesto Che
Minnen från det revolutionära kriget på Kuba Wahlström & Widstrand 1968 s 9-11
Historic World Leaders, band 4 Gale Research Inc. 1994 s 316-21
Svenska Dagbladet 24 november 1995 s 6
The New Encyclopædia Britannica - Knowledge in depth, band 8 Encyclopædia Britannica Inc. 1983 s 464-65
Östling Sven Erik Bolivia - beskrivning av ett U-land Utbildningsförlaget 1973 s 41-45

Artikel 2

Kritik från vänster (syndikalister)

<http://www.yelah.net/articles/che>

Che Guevara avrättade syndikalister

Den unga vänsterrörelsen håller sig med många tvivelaktiga ikoner. I detta nummer av Direkt Aktion ska vi titta närmare på en av de vanligaste, Ernesto "Che" Guevara. Känd från t-shirts, pins, skivor, nyckelringar, tygmärken och flaggor.

Mest känd är troligtvis Che Guevara för det synnerligen vackra bild den kubanska fotografen Alberto Díaz "Korda" Gutiérrez tog av honom 1960. Jesusliknande spanar den unge uniformsklädde revolutionären ut mot den värld han ville erövrade. Det är världens mest återgivna bild som över hela världen symboliserar "kampen" (förutom på Kuba där den symboliserar diktaturens propaganda). Men ytterst få vet vad han verkligen stod för, vad det var för "kampen" han förde.

Att olika sorters marxist-lenister bär hans bild är väl kanske inte så konstigt för hur snyggt är det egentligen med en t-shirt föreställande Lenin eller Stalin? Men när till och med unga syndikalister bär honom är det dags att reagera. För Che Guevara var ytterst delaktig i skapandet av det som i dag är staten Kuba. En av de kommuniststater som olyckligtvis överlevde murens fall. Och precis som Kina blivit en frizon för multinationella bolag som vill undgå de fackföreningar som dyker upp när man lägger produktionen i demokratiska länder.

Che konverterades till den marxist-lenistiska ideologin i Guatemala när han i början av 1950-talet försökte samarbeta med Jacobo Arbenz kommunistvänliga regim. Där uppstod hans kärlek till Sovjetunionen. Senare kom han i kontakt med Fidel Castros grupp av konspiratörer i Mexiko som försökte störta Kubas dåvarande högerdiktator Fulgencio Batista. Från början var Fidel Castro inte marxist-lenist. Enligt Hilda Gadea, Guevaras första hustru, skulle Fidel aldrig ha blivit kommunist om det inte vore för Che Guevara. Tillsammans studerade Che och Fidel Stalins verk "Leninismens grunder" och blev starka anhängare av

Sovjetunionen.

Den första januari 1959 störtades Batistaregimen på Kuba i en folklig revolution. Revolutionen var inte ensamt ett verk av Fidel Castros gerilla utan en bred oppositionsrörelse som krävde yttrandefrihet, organisationsfrihet och fria val. Bland de större rörelserna märktes den Kubanska anarkosyndikalistiska fackföreningsrörelsen som då var en av världens starkaste.

Men snart började marxist-lenisterna på Kuba visa upp samma beteende som de alltid gjort. Deras mål var inte demokrati utan kommunistisk diktatur. I samarbete med Sovjetunionen började staten krossa alla andra oppositionsrörelser. Tusentals syndikalister och andra Batistamotståndare fängslades, avrättades, torterades, utvisades eller tvingades fly landet.

Major Guevara var chef för de militära juristernas kontor, en institution som kontrollerade de "revolutionära domstolarna". Dessa domstolar hade utformats för att komma åt Batistas män men snart började de användas mot alla sorters motståndare till Castro. Guevara var även kommandant över fästningen La Cabaña, där hundratals politiska motståndare fängslades 1. Nicolas Quintana, arkitekt och Guevaras vapenbroder, protesterade mot arkebuseringen av en medlem i organisationen Katolsk ungdom som hade delat ut anti-kommunistiska flyvblad. Guevara svarade att "revolutioner är fula och en del av

denna process är orättvisan i den framtida rättvisans tjänst".

Che Guevara var inte heller någon vän av arbetarnas rättigheter. Han förespråkade att alla arbetare under "socialismen" skulle arbeta frivilligt åt staten.

"Vi gör allt som står i vår makt för att ge arbetet denna nya karaktär av samhällsinsats och förbinda det å ena sidan med teknisk utveckling, som är förutsättningen för ökande frihet, å andra sidan med frivillighet. Vi bygger på den marxistiska uppfattningen att människan uppnår sitt fulla människovärde först när hon arbetar utan att vara tvingad att sälja sig som en vara för att överleva fysiskt. Naturligtvis finns det fortfarande tvingande inslag i arbetet, även när det har formen av frivilliga insatser. Människan har inte förvandlat allt tvång som omger henne till betingade sociala reflexer, det är ännu ofta trycket från omgivningen som påverkar henne (det moraliska trycket, som Fidel brukar säga). Hon har ännu inte kommit så långt att den inre tillfredsställelsen över den egna insatsen räcker som drivkraft utan det direkta trycket från det omgivande samhället, och de nya vanor det skapar. När hon kommit så långt är kommunismen här", skriver Che Guevara i "Människan och socialismen på Kuba".

Ett system som är verklighet på Kuba i dag där arbetare förutom den vanliga arbetstiden tvingas till flera timmars obetald arbetstid dagligen. Den som vägrar riskerar trakasserier från myndigheterna. Den gamla marxistiska tanken att arbetet ska bli så givande att lönen inte blir den främsta motivationen omtolkade Che Guevara till att det var arbetarnas plikt att arbeta gratis åt staten. En tanke som passade utmärkt för den nya överklass av kommunistiska partimedlemmar som växte fram på Kuba. Precis som dagens Svenska tankar om att arbetslösa ska sättas i tvångsarbete gynnar vår överklass. Så den både mode och politiskt medvetna syndikalisten har alla skäl i världen att lämna Che Guevara t-shirten hemma i klädkåpet. Köp Direkt Aktions snygga tröjor i stället.
Mattias Pettersson

Ur Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning Direkt Aktion nummer 3/2001.

Fotnoter:

1) Ur rapporten "Cuba and the Rule of Law" (Geneva, 1962). Rapporten ifråga sammanställdes av Juristernas internationella kommission, en icke-statlig organisation som har Rådgivningsstatus, kategori 'B', i Förenta Nationernas ekonomiska och sociala råd.

Artikel 3

Hyllning till Che (sidan gör reklam för SSU)

<http://www.geocities.com/CapitolHill/Lobby/6397/che.html>

Ernesto "Che" Guevara 1928-1967

Ernesto föddes den 14 maj 1928 i Rosario, Argentina där han växte upp i en medelklassfamilj. I hans födelseattest står det visserligen att han är född den 14 juni, men det är alltså felaktigt. Anledningen till detta är att hans föräldrar ville undvika skandal. De hade fått honom för tidigt för att det skulle gå ihop sig med giftermålet. Vid två års ålder utvecklade han astma som han led av genom hela livet. För att underlätta astman flyttade hans familj till Alta Gracia. (Cordoba.) Hans hälsa förbättrades inte av detta. Han fick hemundervisning av modern, Celia de la Serna. På grund av astman stannade han inne och läste mycket, bland annat Marx, Engels och Freud vilka fanns i faderns bibliotek. 1941 började han i den reguljära skolan, the Colegio Nacional Dean Funes. Där intresserade han sig tidigt för sport och litteratur, men astman begränsade hans fysiska aktiviteter. Hemma intresserade han sig för flyktningarna från det spanska inbördeskriget och den politiska instabilitet som slutligen resulterade i Juan Peron's diktatorskap. (Gift med Eva Peron, även känd som Evita. En av historiens största svindlerskor!) Allt detta gjorde unge Ernesto avogt inställd mot militära politiker och armén, det kapitalistiska oligopolet och främst, USA-dollarimerialismen. Trots att hans föräldrar, särskilt modern, var anti-Peron aktivister så tog Ernesto ingen del i de revolutionära studentorganisationerna och visade heller inget intresse för politik på universitetet i Buenos Aires (1947) där han studerade medicin, främst för att förstå den egna sjukdomen, men utvecklade sedan ett intresse för lepra.

1949 gjorde han den första av sina långa resor; en cykeltur i norra Argentina där han för första gången kom i kontakt med de fattiga och utrotningshotade indianstammarna. 1951 genomförde han en längre resa tillsammans med en vän. De tjänade sitt uppehälle genom blandade jobb medan de reste genom södra Argentina, Chile (Där han träffade Salvador Allende.), Peru (Där han jobbade på leprakliniken i San Pablo), Colombia (Där han blev arresterad under "La Violencia", men frisläppt efter en kort tid.), Venezuela och Miami. Väl hemma igen, lagom till den slutgiltiga examen, var han säker på en sak: han ville inte bli en medelklassläkare! Han klarade examen och reste till La Paz i Bolivien där han fördömde den pågående nationella revolutionen som opportunistisk. Därifrån reste han till Guatemala. Han tjänade sitt levebröd genom att skriva arkeologiska artiklar om Maya- och Inkafolkets ruiner. Han nådde Guatemala under socialisten Arbenz' regim. Trots att Ernesto nu var marxist och hade läst Lenin så vågrade han att gå med i det kommunistiska partiet, vilket spöilerade han chanser till ett statligt jobb som läkare. Utfattig levde han tillsammans med en marxist vid namn Hilda Gadea som fortsatte hans politiska skolning och introducerade honom till Nico Lopez, en av Fidel Castro's män. I Guatemala såg han CIA:s kontrarevolutionära arbete och stärktes i sin uppfattning att en revolution endast kunde genomföras med beväpnade styrkor.

När CIA tvingade Arbenz på knä, flyttade Ernesto till Mexico City där han fick jobb på centralsjukhuset. I Mexico City presenterades han för Fidel Castro och brodern Raul Castro som emigrerat från Kuba efter

ett misslyckat kupp försök. Ernesto såg i Fidel den ledare han så länge sökt. Han slöt upp med andra revolutionärer under Fidel's ledarskap och fick en hård kommandokurs i guerillakrig av Alberto Bayo, spansk republikan tillika kapten. Alberto lärde inte bara ut sina egna erfarenheter som soldat, utan lärde även ut Mao Tse-tung's guerillateknik. Ernesto fick nu sitt smeknamn, Che, vilket betyder ungefär "kompis" eller "vän" på argentinska. Che blev snabbt favoriteleven och gjordes till ledare för klassen. Krigslekarna på gården drog till sig polisens uppmärksamhet och alla guerilleros, inklusive Che, blev satta i fängelse i en månad.

1956 invaderade de Kuba och Che följde med, först som doktor och sedan som "commendante" över den revolutionära armén. Han var den mest aggressiva, smarta och framgångsrika bland guerillaofficerarna. Han var även en obarmhärtigt disciplinfast guerillero som tveklöst sköt kontrarevolutionärer, vilket senare gav honom ett dåligt rykte som grym och kallblodig vid massavrättningarna av Batistas anhängare. Efter framgången med revolutionen blev Che Fidel's närmsta man i den nya regeringen, och det var även han som styrde Fidel mot ett allt mer socialistiskt styre som efterhand skulle uppgå i en ren kommunistisk stat, dock inte samma ortodoxa kommunism som utövades av deras kollegor, utan en oberoende demokratisk kommunism. Che organiserade och ledde "Instituto Nacional de la Reforma Agraria" vilket var den institution som hade hand om jordbruket, han skötte industridepartementet och blev riksbankschef där hans något förhastade ekonomiska kalkyler ruinerade Kuba temporärt. 1959 gifte han sig med Aledia March och tillsammans med henne reste han till Egypten, Indien, Japan, Indonesien, Pakistan och Jugoslavien. Tillbaka på Kuba skrev han under ett handelsavtal med USSR vilket frigjorde Kubas sockerindustri från beroendet av USA:s marknad.

Che's politiska uppfattning rörde nu på ifrån "Moskva", mot Mao och vidare mot den ultimata staten: den anarkistiska. Hans slutgiltiga brytande med Sovietkommunismen kom 1965 då han anklagade USSR för

att stödja imperialismen då de inte endast handlade med kommunistiska/socialistiska stater eller gav fattiga socialiststater hjälp utan att kräva någonting tillbaka. Som representant för Kuba vid ett FN-möte attackerade han även nordamerika för sina giriga imperialistiska aktiviteter i latinamerika. Che's brytning med både de kapitalistiska och kommunistiska staterna tvingade Fidel att avsätta honom, inte officiellt, men i praktiken. För några månader visste ingen var han var och många trodde att han var död. Sanningen var den att han reste runt i Afrika, bland annat Kongo där han studerade möjligheterna att göra Kinshasaupproret till en socialistisk revolution genom att använda taktiken från Kuba. Han reste tillbaka till Kuba för att träna män för det projektet och for sedan tillbaka till Kongo tillsammans med 120 kubaner. Hans män var duktiga soldater, men det var inte Kinshasarebellerna. Hösten -65 var Che tvungen att be om hjälp ifrån Castro. Det sista revolutionära äventyret som Che upplevde var i Bolivia. Han missbedömde Bolivias revolutionära potential grovt vilket fick katastrofala följder. 1967 tillfångatogs han av den bolivianska armén och sköts till döds. Det är omtvistat huruvida CIA hade någonting att göra med förräderiet av Che, men det är rätt så uppenbart att USA inte hade särskilt mycket övers för en man som uppmanade folk att ta avstånd från det kapitalistiska samhället och gå över till ett socialistiskt dito. Om Che hade fått hållas hade han kanske frigjort hela Latinamerika ifrån USA:s imperialistiska järngrepp, vilket hade fått förödande konsekvenser för hela det kapitalistiska styret som är grundstenen i Förenta Staterna.

Artikel 4a

kritisk mot Che (högerkritik- lokalavdelning av Muf)

"Hatred is an element of struggle; relentless hatred of the enemy that impels us over and beyond the natural limitations of man and transforms us into effective, violent, selective, and cold killing machines. Our soldiers must be thus; a people without hatred cannot vanquish a brutal enemy."
Che Guevara
Message to the Tricontinental

Che Guevara - vem var han?

Av: Tomas Nihlén, ordf.

Man ser hans bild uppklistrad på väggar och tryckt på kläder överallt. Men vem var han, denne vänsterhjärte?

Jag bestämde mig för att undersöka lite djupare om han är en sån hjälte. Min undersökning började på hemsidan för "Free Cuba Foundation". Free Cuba Foundation kämpar för att fria Kuba från Fidel Castro. 20% av Kubas befolkning lever i exil, p g a av Fidel Castros styre, som ingen mindre än Che Guevara hjälpte till

att åstadkomma. Denna organisation kämpar för att återta sitt land. Dock vill man inte utgå från Che Guevaras hatiska synsätt, d v s att man ska dehumanisera sin fiende och låta sitt hat blomstra fritt för att kunna bli en kall

mördarmaskin. Istället förespråkar man att följa ledare som Mahatma Ghandi och Martin Luther King som förespråkade en mycket mer human syn på sina motståndare. Man ser istället hatet i sig som sin fiende. Che Guevara var Fidel Castros högra hand i revolutionen mot den dåvarande diktatorn Fulgencio Batista. Men blev samhället de skapade efter revolutions så mycket bättre?

Den 13:e juli 1994, attackerade Castros agenter en båt, full med kvinnor och barn, som skulle ta sina passagerare ut ur landet till friheten på andra sidan gränsen. Båten rammades och 41 människor drunknade, av dessa var 21 kvinnor och barn. Exakt ett år senare skulle ett stort antal kubaner som levde i exil i utanför Kuba komma till platsen för massakern som skett året innan för att ära de som drunknat. De möttes av militärhelikoptrar och militärskepp vars uppgift var att stoppa ceremonin. Ett av skeppen rammades av ett militärskepp och många skadades.

Är detta den sortens samhälle man vill leva i? Är hat rätt verktyg att forma samhället med?

Om svaret är nej, på båda frågorna, tänk då på det nästa gång du ser bilden på Che Guevara på någons tröja eller på en anslagstavla. Alla har rätt att uttrycka sin åsikt, och jag menar självklart inte att vi ska ta ner dessa bilder, men man kan fråga personen som bär bilden på sin tröja, eller som sätter upp bilden på en vägg, om han verkligen förespråkar hat, och dehumanisering av sina motståndare.

Den här sortens våldsromantisering som det innebär att göra Che Guevara till en hjälte är rätt typisk för vänsterns retorik och symbolik. Ni kan lita på att vår förening aldrig kommer att sätta upp bilder på någon som

förespråkar våld på detta sätt, vare sig personen i fråga tillhör högern eller vänstern. Våld och förtryck är fel

oavsett om det görs i höger eller vänsterns namn och vår förening tar avstånd från detta varifrån det än kommer.

Artikel 4b

Kritik mot Che (förslagen till artikel 3a?)

No Robin Hood

Thursday, October 16, 1997; Page A18
The Washington Post

IN LIFE, Ernesto "Che" Guevara was, after his success in helping Fidel Castro make the Cuban revolution, a failure. The other would-be revolutions embraced by this Argentine-born ideologue crumbled. But in death he

blossomed as a symbol of youthful daring and utopian aspiration in a global movement -- communism -- that came to be completely discredited yet survives in Cuba and a few other countries and in the minds of a diaspora of incurable romantics and unrepentant commissars. Some of his remains, found in a secret Bolivian grave and returned to Cuba last July, are at the center of Havana's current commemoration of the "30th Anniversary of the Death in Combat of the Heroic Guerrilla and His Comrades."

A country chooses its own heroes. Yet it was not "Cuba," in the sense of an entity representing an inarguably valid popular will, that installed Che Guevara in his adopted country's pantheon. It was a self-appointed Marxist

elite, which first found a use for him as a guerrilla leader making and exporting revolution and then found further use for him as a fixture of state propaganda. For that latter role, he had just the right attributes, being glamorous, audacious, given to spouting idealistic slogans, self-sacrificing, young (39 when he died in 1967) and -- perhaps best of all -- dead and hence no threat to the ruling circles.

He was also something else: a killer who executed "traitors" in his own ranks and boasted of winning peasant support by "planned terror," a believer "in the revolution" who gave a gloss of intellectuality and social justice to the pursuit of single-party power, and a man who hated his political enemies and thereby felt empowered to destroy them. It seems a just irony that this man who claimed to be "with the people" finally was turned in to the Bolivian army by the very peasants in whose name he was attempting a revolution.

All this might be no more than a historical footnote but for the fact that the Cuban regime Che Guevara served is still in power and still using him for its own anti-democratic ends. Indeed, his simultaneous

served is still in power and still using him for its own anti-democratic ends. Indeed, his simultaneous success as a contemporary pop icon seems to be bestowing on him a good deal more than the fabled 15 minutes in the public eye. A pity, then, that he is not seen more widely and clearly for what he was: not the Marxist Robin Hood of myth but someone who did his country, and not only his country, much harm.

© Copyright 1997 The Washington Post Company

Artikel 4c

Kritik mot Che (Samma? text som 3b men på spanska)

Publicado el domingo, 19 de octubre de 1997 en El Nuevo Herald

El 'Che' no fue un Robin Hood

Reproducimos un editorial publicado por el diario 'The Washington Post' en su edición del jueves 16 de octubre.

En vida, Ernesto Che Guevara fue, luego de su éxito en ayudar a Fidel Castro a llevar a cabo la revolución cubana, un rotundo fracaso. Las otras planeadas revoluciones que apoyó este ideólogo argentino se desmoronaron. Pero tras su muerte, el Che cristalizó como un símbolo de la osadía juvenil y de la aspiración utópica por un movimiento global --el comunismo-- que aunque ya cayó en un total descrédito, todavía sobrevive en Cuba y en otros pocos países así como en las mentes de una diáspora de incurables románticos y comisarios impenitentes.

Algunos de sus restos, hallados en una tumba secreta en Bolivia y devueltos a Cuba el pasado mes de julio, son ahora el centro de la conmemoración en La Habana del "Treinta Aniversario de la Muerte en Combate del Guerrillero Heroico y sus Camaradas".

Cada país escoge sus propios héroes. Sin embargo, no fue "Cuba", en el sentido de totalidad que representa una inobjetablemente válida voluntad popular, la que colocó al Che Guevara en su panteón nacional adoptivo. Fue una elite marxista autoproclamada que primero lo utilizó como líder guerrillero para hacer y exportar la revolución, y luego le encontró un nuevo uso como objeto de la propaganda del estado.

Para este último papel, el Che poseía los atributos perfectos. Era glamoroso, audaz, lanzaba lemas idealistas a borbotones, se había autosacrificado en plena juventud (al morir, en 1967, tenía 39 años) y --quizás lo mejor de todo-- ya está muerto y no representa por tanto amenaza alguna para los círculos del poder.

Pero el Che fue también algo más: un asesino que ejecutaba a "traidores" en sus propias filas y se llenaba la boca para proclamar que se granjeaba el apoyo de los campesinos mediante un "terror planificado". Fue un fiel creyente "en la revolución" que aportó un barniz de intelectualidad y justicia social al empeño por consolidar el poder de un partido único; y fue también un hombre que odió a sus enemigos políticos y se sintió fortalecido por ese odio en su afán de destruirlos.

El Che fue también un asesino que ejecutaba a 'traidores' en sus propias filas y lograba el apoyo de los campesinos mediante un 'terror planificado'.

Parece por ello una justa ironía que este hombre que afirmaba estar "con el pueblo", finalmente haya sido entregado al ejército boliviano por los mismos campesinos en cuyo nombre él intentaba fraguar una revolución.

Todo esto no sería más que un detalle histórico si no fuera por el hecho de que el régimen cubano al que el Che Guevara sirvió sigue todavía en el poder y continúa utilizándolo para sus propios fines antidemocráticos. Ciertamente, su éxito simultáneo como un icono pop contemporáneo parece estarle otorgando muchísimo más que los famosos 15 minutos de popularidad. Es una pena entonces que el verdadero Che no sea visto de una forma total y clara, tal y como era: no como el Robin Hood marxista del mito, sino como alguien que le hizo mucho daño a su país, y no sólo a su país.

© The Washington Post Company

Artikel 5

Ironisk kritik mot Che och andra "hjältar"

Kommunistjesus

I Bolivia 1967 skjuts den marxistiske gerillaledaren Che Guevara till döds. Det var det bästa som kunde hända revolutionen.

Det finns ett problem med hjältar. De sviker. Förr eller senare blir de gamla, fula och feta och säljer sig på något pinsamt sätt. Då står man där ensam och övergiven med sin revolution. Vid sådana tillfällen är det bra att ha någon som aldrig svek. Det finns nämligen några få sådana. Som aldrig sålde ut. Som dog unga och vackra och rebelliska som fan. Den ultimata rebellikonen är givetvis Che Guevara.

Ernesto "Che" Guevara föds i Argentina 1926. I sin ungdom luffar han runt i Sydamerika på motorcykel. Under resan möter han svält, sociala orättvisor och sjukdom, bland annat när han arbetar på en spetälskeklirik. Che åker hem och utbildar sig till läkare för att kunna ge sig ut i världen igen och göra lite nytta. Någonstans på vägen kommer han dock på att det inte är svält eller orättvisor som är det egentliga problemet. De är bara konsekvenser av rådande samhällssystem. Och som läkare inser han det vansinniga i att bekämpa symptomen istället för själva sjukdomen. Eftersom Che läst en hel del marxistisk litteratur parallellt med kurslitteraturen drar han den självklara slutsatsen:

Det är kapitalismen som är sjukdomen.

Och medicinen heter revolution.

I fortsättningen försöker Che bota samhällen istället för spetälska. Han sticker till Mexico där han träffar de kubanska bröderna Raul och Fidel Castro. De samlar de ihop en liten skara rebeller och tar sig till Kuba. Efter ett framgångsrikt gerillakrig tar de makten. Fidel Castro blir president och Che arbetar bland annat som riksbankschef. Livet som bankir blir dock för stillsamt för den rastlöse rebellen Che. Han ger sig åter ut på resa för att sprida revolutionen till andra länder. Han har en idé om att den amerikanska imperialismen bäst bekämpas genom att starta flera "Vietnamkrig" på olika håll i världen. Efter ett misslyckat mellanspel i Kongo hamnar han i Bolivia. Det bolivianska folket är tyvärr inte särskilt intresserade av att göra uppror. Che är dessutom inte någon vidare duktigt gerillasoldat. Efter att ha begått en flertal misstag tas han tillfångas av den bolivianska armén och några amerikanska "rådgivare". Han avrättas, den nionde oktober 1967, utanför staden Vallegrande.

Revolution i Bolivia sket sig totalt. Det var kanske lika bra det. Che Guevara har nämligen varit betydligt mer framgångsrik efter sin död. Han har lyckats bli den ultimata rebellikonen. Snygg och cool.

Revolutionär in i döden. Han har startat flera uppror genom att se så där bra ut på den klassiska fotografiet från 1960, än som levande proffsrebell. Han var rätt kass som gerillasoldat och någon större ideolog var han inte heller. Det mest intressanta han skrivit är dagboken från den där motorcykelluffen. Som kommunist-jesus är han däremot oöverträffad. Hans bild bärs av rebeller över hela världen, från Honduras till Högdalen.

Tyvärr får man aldrig ha någonting ifred. Alla lyckade revolutionära företeelser blir förr eller senare paketerade och sålda. Det har tjänats många miljoner kronor på Che-stylade prylar. Marxisten Che är ironiskt nog en framgångsrik kapitalistisk produkt. Hans ansikte används för att sälja all möjligt skit. Men ibland händer det faktiskt att någon börjar fundera över vem den där snvaoe killen på bilden egentligen

var. Tar reda på vad det var för idéer han var beredd att dö för. Och då var inte revolutionen i Bolivia så misslyckad ändå.

Alla som någon gång känt att det är allvarligt jävla fel på systemet kan hitta en förebild i Che Guevara. Han kommer garanterat aldrig svika, bli ful och fet eller börja släppa skivor på Sony.

Alternativa rebellikoner.

Om du tycker Ches bild figurerat i alltför många reklamkampanjer och på omslaget till alldeles för dåliga punkskivor kan jag erbjuda några mer eller mindre lyckade alternativ. Skynda dig och njut innan de dyker upp på förpackningen till ett "revolutionerande" tvättmedel.

Guy Debord.

Fransk Situationist. Skrev, enligt egen uppgift, mindre än de flesta som skriver. Drack däremot mer än de flesta som dricker. Trots att han producerade färre texter än till och med Che, lyckades han förklara allt. Sköt sig själv i hjärtat. Vår personlige favorit.

Rosa Luxemburg.

Polsk revolutionär. Lät sig inte hindras av ovidkommande detaljer som kön, handikapp och etnisk härkomst. Mördades av fascister 1932. För dig som vägrar finna dig i fördomsfull behandling.

Ulrike Meinhof.

Tysk terrorist. Lika snygg som Che. Betydligt smartare. Lämnade man, barn och karriär för att göra revolution tillsammans med bland andra Andreas Baader. Dog under mystiska omständigheter i en fängelsecell. För dig som misstänker att Fittstim-antologin inte kommer att förändra världen.

Tupac, Jim Morrison eller Curt Cobain.

Musiker. Dog unga och snygga och åtminstone lite rebelliska. För dig som inte är särskilt intresserad av politik men ändå vill verka lite "alternativ".

Andreas Baader.

Småtjuv och knarkare. En handlingens man som överlät det revolutionära tänkandet åt Ulrike Meinhof och sin advokat. Mördades med stor sannolikhet i sin fängelsecell. För förortsgangstern med storhetsvansinne.

Bill Hicks.

Amerikansk, kedjerökande komiker. Med amerikanska mått mätt, otroligt rebellisk. De mest fanatiska sympatisörerna påstår att han mördades av CIA. I själva verket drog han förnedrande skämt om ickerökare, tills han själv dog av lungcancer. För nybörjaren.

Bob Marley.

Jamaicansk protestsångare. Tredje världens första superstjärna. Dog i cancer efter en lång tids rökande. Somliga påstår att han förgiftades av, surprise surprise, CIA. För dig som gillar "helande" örter.

Leo Trotskij.

Rysk revolutionär. Har en stor beundrarskara världen över. Eller snarare massor av små beundrarskaror. Splittring och infiltration är nämligen affärsidén. För den proletära rollspelaren. Var åtminstone yngre och snyggare än Gandalf när han slogs ihjäl med en ishacka.

Till sidans topp

